

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

14 august 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Tabarcea Iurie în numele inculpatului Hussain Naser, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Hussain Naser XXX, născut la XXX,
originar din XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 06.10.2015 – 12.05.2016 (prima instanță);
2. 28.10.2016 – 26.01.2017 (instanța de apel);
3. 12.10.2017 – 12.12.2017 (instanța de recurs ordinar);
4. 26.01.2018 – 03.04.2018 (instanța de apel);
5. 07.06.2019-14.08.2019 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 mai 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Hussain Naser a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal, la amendă în mărime de 200 unități convenționale, ce constituie suma de 4.000 lei.

În baza art. 90 alin. (11) Cod penal, a fost anulată condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilită prin sentința Judecătoriei Călărași din 29 aprilie 2013, prin care a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 1 an, cu dispunerea executării pedepsei de 1 an închisoare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 85 Cod penal, a fost dispus ca pedepsele aplicate să fie executate de sine stătător.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate Jamous Bader și Jamous Badia, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

1.1 Potrivit sentinței s-a constatat, că Hussain Naser, la 24.02.2014, în jurul orei 18.30, fiind anterior cunoscut și aflându-se în relații ostile cu Jamous Badia, deplasându-se la volanul automobilului de model „Volvo S 80”, cu XXX pe bd. Dacia, mun. Chișinău, spre Aeroportul Internațional Chișinău, în apropierea str.

Băcioii Noi intersecție cu bd. Dacia, mun. Chișinău, forțat a stopat automobilul de model „Toyota Prado” cu XXX, în care se aflau Jamous Svetlana, Jamous Bader și Jamous Badia. Ieșind din automobil, având relații ostile create în urma unor incidente anterioare pe fonul neînțelegerilor față de situația politică și socială din Republica Siria, l-a amenințat pe Jamous Badia cu omorul, după ce i-a aplicat cu un obiect metalic asemănător cu o bită, o lovitură în regiunea capului și multiple lovituri pe tot corpul, în urma cărora ultimului i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală 819/D din 16.04.2014, leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată (plagă contuză pe cap).

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Hussain Naser, a fost calificată *de drept* în baza art. 155 Cod penal și anume – *amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.*

2. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Burlacu Marcel în numele părților vătămate Jamous Bader și Jamous Badia, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Hussain Naser să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare, cu admiterea integrală a acțiunii civile înaintate de părțile vătămate.

În motivarea apelului a invocat:

- procurorul și organul de urmărire penală cu toate că au avut probatoriu care indică la două infracțiuni, au finisat urmărirea numai pe un episod ce l-au încadrat în baza art. 155 Cod penal;

- episodul din 24.02.2014, când Hussain Naser a aplicat o lovitură cu ranga în cap lui Jamous Badia, căruia i-au fost aplicate și multiple lovituri peste diferite părți ale corpului, inițial a fost calificat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal. Ulterior, acțiunile acestuia au fost recalificate în baza art. 155 Cod penal, iar episodul conform căruia inculpatul l-a amenințat pe Jamous Bader cu omorul, fiind prezentate probe doveditoare din rețeaua internet, nu a fost cercetat sub nici un aspect și nici nu s-a regăsit în ordonanța de punere sub învinuire sau rechizitoriu;

- dat fiind faptul că anterior Hussain Naser de Judecătoria Călărași a fost condamnat la un 1 an privațiune de libertate cu suspendarea executării pedepsei, instanța de judecată urma să-i aplice pedeapsă privativă de libertate – închisoarea, reieșind din sancțiunea art. 155 Cod penal;

- formula aplicată de instanță l-a ajutat pe inculpat să eludeze de la pedeapsa penală, ce urma într-adevăr să-i fie aplicată acestuia, care timp de un an de la condamnarea sa, a comis o infracțiune similară, demonstrând în asemenea mod, că pedeapsa condiționată nu l-a oprit de la comiterea acțiunilor criminale, fapt ce indică la pericolul sporit al personalității sale, care nu permite reeducarea lui și pornirea pe o cale corectă, fără a i se aplica o pedeapsă neprivativă de libertate;

- deși art. 85 Cod penal, prevede dispunerea executării de sine stătătoare a pedepselor, acesta nu putea fi aplicat în cazul lui Hussain Naser, reieșind din personalitatea acestuia și circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea;

- nu este de acord cu soluționarea acțiunii civile, dat fiind că au fost prezentate suficiente probe ce au permis satisfacerea integrală a acesteia.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2017, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Hussain Naser, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 2 ani închisoare, iar conform art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial, pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Călărași din 29.04.2013, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă – 2 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate Jamous Bader și Jamous Badia a fost admisă parțial, fiind încasat de la inculpat prejudiciul material în beneficiul lui Jamous Bader în suma de 1.906 euro, iar în beneficiul lui Jamous Badia în suma de 2.858 euro și 1.790 lei. La fel, a fost încasat de la inculpat, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 20.000 lei în beneficiul lui Jamous Badia și suma de 10.000 lei, în beneficiul lui Jamous Bader.

3.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat, că prima instanță a stabilit corect că starea de fapt și acțiunile inculpatului Hussain Naser se încadrează corect în dispoziția art. 155 Cod penal - amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.

Cu referire la criticele apelantului privind calificarea acțiunilor inculpatului, instanța de apel a constatat că, prerogativa legală de înaintare sau modificare a învinuirii nu este a părților vătămate, aparținând exclusiv procurorului în conformitate cu art. 281 Cod de procedură penală, fapt la care instanța de apel nu se va expune, astfel acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în baza art. 155 Cod penal, ceea ce inculpatul a recunoscut, iar prima instanță a constatat fapta dată în temeiul art. 364¹ Cod procedură penală.

Totodată, analizând modul în care prima instanță a individualizat pedeapsa, în raport cu critica formulată în apel, instanța de apel a constatat, că nu au fost respectate toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, care în nici o măsură nu motivează aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, deoarece pedeapsa stabilită nu-și va atinge scopul pedepsei penale, corectarea și corijarea inculpatului, precum și preîntâmpinarea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Instanța de apel a reținut că inculpatul fiind condamnat la data de 29 aprilie 2013 prin sentința Judecătorei Călărași, i-a fost acordată șansa corectării fără izolarea de societate, astfel săvârșirea în termenul de probă a infracțiunii intenționate prevăzută de art. 155 Cod penal, nu se poate vorbi că ultimul a conștientizat sau va conștientiza rolul lui negativ în societate, în condiția în care i-a fost aplicată o

pedeapsă sub formă de amendă cu executarea separată a ei, față de pedeapsa ce i-a fost aplicată prin sentința anterioară.

Astfel, reieșind din circumstanțele prezentei spețe, instanța de apel a considerat ca fiind echitabilă stabilirea inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, a unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Urmare a celor expuse, instanța de apel luând în considerație circumstanțele cauzei, ținând cont de gravitatea și consecințele infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, iar în cazurile săvârșirii acesteia, se cauzează daune vieții și sănătății persoanei, daune nemateriale, care indiferent că persoana vinovată a fost condamnată, nu pot fi considerate ca total reparate, de persoana inculpatului care la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, are antecedent penal, de circumstanțele enumerate ale cauzei, motivul care a stat la baza emiterii și anume divergențele de opinie politică a acestora, are doi copii la întreținere, circumstanțe atenuante au fost stabilite recunoașterea vinei și căința sinceră, în calitate de circumstanță agravantă prevăzută de art. 77 alin. (1) Cod penal, a fost stabilită, comiterea infracțiunii de o persoană care anterior a comis o infracțiune similară, a aplicat inculpatului pedeapsa cu închisoare în baza art. 85 alin. (1) Cod penal, fără suspendarea condiționată a executării acesteia.

Totodată, instanța de apel a considerat, că concluziile primei instanțe, în ce privește latura civilă sânt în contradicție cu prevederile art. 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, deoarece prima instanță având la dispoziție o sumă exactă solicitată de către părțile vătămate ca prejudiciu cauzat prin infracțiunea săvârșită de către inculpat, fără careva temeieri legale, n-a soluționat acțiunea civilă în fond, admițând-o însă în principiu.

La fel, instanța de apel, a considerat pripite concluziile primei instanțe, precum că prejudiciul moral nu a fost motivat de către părțile vătămate și urmează ca în cadrul instanței civile să-și individualizeze cerințele, invocând și imposibilitatea de a le individualiza.

În opinia instanței de apel, deși a avut loc o vătămare a drepturilor personale nepatrimoniale privind integritatea morală a părților vătămate Jamous Badia și Jamous Bader, suma solicitată de către aceștia în valoare de 500.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, este una preamărită, în raport cu suferințele cauzate, astfel instanța de apel a considerat necesar de admis în parte acțiunea civilă înaintată de către părțile vătămate în partea încasării prejudiciului moral și de încasat de la inculpat în beneficiul lui Jamous Badia prejudiciul moral în sumă de 20.000 lei și în beneficiul lui Jamous Bader prejudiciului moral în sumă de 10.000 lei.

Cu referire la încasarea prejudiciului material estimat în cheltuieli de zbor Turcia-Moldova și cheltuieli legate de diagnosticarea spatelui, instanța de apel a reținut că, pretențiile date urmează a fi admise, deoarece sumele date sunt confirmate prin acte ce dovedesc achitarea taxelor pentru biletele avia, dovada examinării la Centrul Diagnostic German, cât și dovada achitării taxei pentru diagnostic.

4. Nefiind de acord cu decizia, aceasta a fost contestată cu recurs ordinar de către:

4.1. Avocatul Burlacu Silviu în numele inculpatului Hussain Naser, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocând faptul că:

- instanța de apel a stabilit o pedeapsă mai aspră inculpatului și a admis acțiunea civilă;

- instanța de apel a suspus anumitei critici soluția primei instanțe, însă fără a se expune asupra corectitudinii soluției primite de această instanță în cazul dat, anume la aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal și art. 90 alin. (11) Cod penal;

- nu este de acord cu faptul că instanța de apel a admis parțial acțiunea civilă, dispunând încasarea atât a prejudiciului moral, cât și a prejudiciului material, de la inculpat;

- prima instanță corect a admis acțiunea civilă în principiu, invocând că „asupra sumelor despăgubirilor urmează să se expună instanță în procedură civilă”, deoarece a fost stabilit că persistă cazul excepțional și nu au fost stabilite toate circumstanțele cauzei în ce privește mărimea despăgubirilor ce urmează a fi aplicate, modalitatea de formare a acestor sume, astfel prima instanță corect a expus faptul, că în cazul dat urmează să se expună instanța civilă.

În drept, apărătorul își întemeiază recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12 decembrie 2017, a fost admis recursul, s-a casat total decizia și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

5.1. Pentru a decide astfel instanța de recurs a invocat că în partea descriptivă a sentinței de condamnare, la descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, prima instanță a menționat: *la 24.02.2014, în jurul orei 18.30, fiind anterior cunoscut și aflându-se în relații ostile cu Jamous Badia, deplasându-se la volanul automobilului de model „Volvo S 80”, cu XXX pe bd. Dacia, mun. Chișinău, spre Aeroportul Internațional Chișinău, în apropierea str. Băcioii Noi intersecție cu bd. Dacia, mun. Chișinău, forțat a stopat automobilul de model „Toyota Prado” cu XXX, în care se aflau Jamous Svetlana, Jamous Bader și Jamous Badia. Ieșind din automobil, având relații ostile create în urma unor incidente anterioare pe fonul neînțelegerilor față de situația politică și socială din Republica Siria, l-a amenințat pe Jamous Badia cu omorul, după ce i-a aplicat cu un obiect metalic asemănător cu o bită, o lovitură în regiunea capului și multiple lovituri pe tot corpul, în urma cărora ultimului i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală 819/D din 16.04.2014, leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată (plagă contuză pe cap).*

Totodată, instanța de apel, în decizia adoptată a admis apelul avocatului Burlacu M. în numele părților vătămate Jamous Bader și Jamous Badia, casând sentința și pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima

instanță, prin care Hussain Naser, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, a fost condamnat la 2 ani închisoare, iar conform art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial, pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Călărași din 29.04.2013, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă – 2 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate Jamous Bader și Jamous Badia a fost admisă parțial, fiind încasat de la inculpat prejudiciul material în beneficiul lui Jamous Bader în sumă de 1.906 euro, iar în beneficiul lui Jamous Badia în sumă de 2.858 euro și 1.790 lei. La fel, a fost încasat de la inculpat, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 20.000 lei în beneficiul lui Jamous Badia și suma de 10.000 lei, în beneficiul lui Jamous Bader.

Însă, instanța de apel în motivarea concluziei a indicat: *„Colegiul penal constată că instanța de fond a stabilit corect că starea de fapt și acțiunile inculpatului Hussain Naser, se încadrează corect în dispoziția art. 155 Cod penal - amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări”*

Deci instanța de recurs a specificat că, conform faptei constatate de prima instanță se atestă, că a fost amenințat cu omorul doar partea vătămată Jamous Badia, faptă care a fost menținută de către instanța de apel și care nu coincide cu învinuirea concretizată prin proces-verbal privind înlăturarea erorilor materiale din 09.11.2015, totodată în dispozitiv, instanța de apel a admis parțial acțiunea civilă înaintată de ambele părți vătămate - Jamous Bader și Jamous Badia, concluzii ce vin în contradicție cu partea descriptivă a deciziei instanței de apel, astfel în viziunea instanței de recurs, este incidentă prezența temeiului pentru recurs *„motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii”*.

Totodată instanța de recurs a specificat faptul că instanța de apel la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului, pe lângă alte circumstanțe ale cauzei a menționat în decizie, că *„...în calitate de circumstanțe atenuante a fost stabilită recunoașterea vinei și căința sinceră, iar în calitate de circumstanțe agravante prevăzute de art. 77 alin. (1) Cod penal, a fost stabilit comiterea infracțiunii de o persoană care anterior a comis o infracțiune similară, astfel Colegiul penal va stabili pedeapsa cu aplicarea art. 85 alin. (1) Cod penal, cu închisoare fără suspendarea condiționată a executării pedepsei.”*

În urma celor expuse, instanța de recurs a constatat că instanța de apel la înăsprirea pedepsei inculpatului a ținut cont de circumstanța agravantă prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, comiterea infracțiunii de o persoană care anterior a comis o infracțiune similară, însă această circumstanță nu a fost stabilită de către organul de urmărire penală și nu a fost indicată în rechizitoriu, în acesta fiind menționat că în cauză circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Prin urmare, instanța de recurs a menționat că această circumstanță a fost indicată eronat de către instanța de apel în cazul inculpatului, or, la stabilirea pedepsei instanțele judecătorești pot recunoaște ca agravante numai acele circumstanțe care au fost stabilite de organele de urmărire penală, au fost indicate în

rechizitoriu (art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală) și numai dacă au fost susținute de acuzatorul de stat în dezbaterile judiciare.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs a statuat că la judecarea cauzei, instanța de apel, pripit a reținut prezența circumstanței agravante, ce a permis aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpat. În consecință, nu au fost pe deplin respectate criteriile generale de individualizare a pedepsei, stipulate de art. 75 Cod penal.

Cu referire la admiterea acțiunii civile, instanța de recurs a menționat faptul că instanța de apel a încasat din contul inculpatului în beneficiul părților vătămate prejudiciul material în sumele solicitate de ultimii, nefiind descifrate cheltuielile din rapoartele prezentate de Agenția de Turism „Gold Travel” pe numele Jamous Badia și Jamous Bader, totodată nefiind constatat dacă investigațiile efectuate de Jamous Badia la Centrul de Diagnostic German au legătură cauzală cu vătămarile corporale constatate prin rapoartele de expertiză medico-legale la ultimul și cauzate de către inculpat.

Astfel, instanța de recurs a considerat pripite concluziile instanței de apel, prin care a admis încasarea de la inculpat în beneficiul părților vătămate a prejudiciului material estimat în cheltuieli de zbor Turcia-Moldova și cheltuieli legate de diagnosticarea spatelui, instanța de apel urmând a revedea cuantumul prejudiciului material cauzat părților vătămate prin prisma probelor anexate la materialele cauzei, urmând a stabili prejudiciul material real cauzat în raport cu fapta comisă de Hussain Naser.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, s-a admis apelul declarat, s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care inculpatul Hussain Naser a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni.

În baza art. 85 Cod penal pentru cumul de sentințe, s-a adăugat la pedeapsa aplicată prin decizia, pedeapsa numită lui Hussain Naser prin sentința Judecătoriei Călărași din 29.04.2013, stabilindu-i pentru executare pedeapsa definitivă de 2 ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a admis parțial acțiunea civilă, s-a încasat de la Hussain Naser în beneficiul lui Jamous Bader cu titlu de prejudiciu moral suma de 10 000 mii lei, s-a încasat de la Hussain Naser în beneficiul lui Jamous Badia cu titlu de prejudiciu moral suma de 20 000 lei, în rest acțiunea civilă s-a respins ca neîntemeiată.

6.1. Pentru a decide astfel instanța de apel a constatat că, Hussain Naser, la 24.02.2014, aproximativ la ora 18:30, fiind anterior cunoscut și aflându-se în relații ostile cu Jamous Badia, deplasându-se la volanul automobilului de model „Volvo S 80”, cu XXX pe bd. Dacia, mun. Chișinău, spre Aeroportul Internațional Chișinău, în apropierea str. Băcioii Noi intersecție cu bd. Dacia, mun. Chișinău, forțat a stopat automobilul de model „Toyota Prado” cu XXX, în care se aflau Jamous Svetlana, Jamous Bader și Jamous Badia. Ieșind din automobil, având relații ostile create în

urma unor incidente anterioare pe fonul neînțelegerilor față de situația politică și socială din Republica Siria, l-a amenințat pe Jamous Badia și Jamous Bader cu omorul, după ce i-a aplicat cu un obiect metalic asemănător cu o bită, o lovitură în regiunea capului și multiple lovituri pe tot corpul, în urma cărora i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală 819/D din 16.04.2014, leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată (plagă contuză pe cap).

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Hussain Naser, a fost calificată *de drept* în baza art. 155 Cod penal și anume – *amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.*

Referitor la argumentul avocatului părților vătămăte precum că acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate din art. 155 Cod penal în cea de tentativă de omor, instanța de apel a apreciat critic specificând faptul că apreciere și încadrarea juridică a acțiunilor persoanei, punerea sub învinuire a persoanei de comiterea unei fapte prejudiciabile este o prerogativă exclusivă a procurorului, pe care ultimul o face în baza propriei convingeri, reieșind din întregul cumul de probe administrate în cadrul urmăririi penale, iar însăși procedura de apreciere a probelor de către procuror conform propriei convingeri, care nu coincide cu opinia avocatului, prin sine nu poate fi tratată și apreciată drept încălcarea drepturilor și libertăților părților vătămăte și acest lucru nu constituie un viciu fundamental în cadrul procedurii de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

Cu referire la argumentele apelanților care, în esență critică acțiunile procurorului, invocând faptul că ultimul a acționat contrar prevederilor art. 53 Cod de procedură penală, instanța de apel a relevat că potrivit art. 313 Cod de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămăată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege, iar, în conformitate cu art. 297 alin. (4) Cod de procedură penală, toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza.

Instanța de apel a reținut că din materialele cauzei lipsesc astfel de plângeri formulate în ordinea art. 313 Cod de procedură penală, mai mult ca atât, din materialele cauzei rezultă că cererea de recuzare a procurorului a fost respinsă ca inadmisibilă prin încheierea instanței de judecată.

Mai mult instanța de apel a ținut să menționeze faptul că tentativa de omor este caracterizată de acțiunea intenționată îndreptată nemijlocit spre săvârșirea omorului intenționat, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, iar obiectul juridic special al omorului intenționat îl formează relațiile

sociale cu privire la viața persoanei. În același timp a reținut, că dispoziția art. 155 Cod penal stabilește răspunderea pentru infracțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări, iar obiectul juridic special al acesteia îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea psihică a persoanei, astfel instanța de apel a ținut necesar să evidențieze faptul că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, și anume structura acesteia, care constă din fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății și circumstanțele săvârșirii infracțiunii: existența pericolului realizării acestei amenințări. Prin „*amenințare*” se are în vedere acțiunea constituind o formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către făptuitor a unui act de natură să inspire victimei temere, care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Așadar, instanța de apel a ținut să evidențieze faptul că în sensul art. 155 Cod penal, amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății nu este o fază oratorie în contextul infracțiunii prevăzute la art. 145 sau la 151 Cod penal, când cel care a luat hotărârea de a săvârși omorul sau vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății comunică hotărârea sa altor persoane, pentru a-și exterioriza gândul. Săvârșind infracțiunea prevăzută la art. 155 Cod penal, făptuitorul chiar aduce la realizare o intenție infracțională distinctă - cea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

În concluzie, instanța de apel a subliniat faptul că inculpatul nu a avut intenția de a lipsi de viață pe părțile vătămate, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-au produs efectul, ci doar a avut scopul înfrângerii, dominării, să inspire temere părților vătămate or, în caz contrar, pentru a-și atinge scopul de a ucide părțile vătămate, inculpatul nu avea să comunice hotărârea sa altor persoane, cu atât mai mult să le facă publice pe rețele de socializare, concluzia primei instanțe în această parte fiind una corectă.

Instanța de apel a ținut să menționeze faptul că deși de către prima instanță la individualizarea pedepsei și la stabilirea acesteia a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia, eronat a considerat că corectarea lui Hussain Naser e posibilă fără izolarea de societate, în conformitate cu cerințele art. 75-78 Cod penal.

Instanța de apel a reținut ca plauzibile argumentele apelantului, cu referire că pedeapsa cu amendă stabilită inculpatului, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și din partea altor persoane, având în vedere faptul că prin sentința Judecătorei Călărași din 29.04.2013, Hussain Naser a fost condamnat la pedeapsă cu închisoarea pe un termen de 1 an cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen

de probă de 1 an, care a devenit definitivă la 11.11.2013, astfel că comiterea de către ultimul a infracțiunii prezente din 24.02.2014, prevăzută de art. 155 Cod penal, a avut loc la interval de 3 luni jumătate, adică în cadrul termenului de probațiune.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat încălcarea condițiilor suspendării, iar prin comiterea unor acțiuni infracționale – neconștientizarea a lui Hussain Naser a încrederii care i s-a acordat de stat și comiterea unei noi infracțiuni, fapt pentru care consideră necesar anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu dispunerea executării pedepsei.

Astfel că instanța de apel cu respectarea prevederilor art. 7, 61, 75, 78 Cod penal, a conchis că inculpatul Hussain Naser urmează să fie condamnat în baza art. 155 Cod penal cu aplicarea unei pedepse cu închisoarea în limitele sancțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de apel nu poate reține ca plauzibile argumentele părții apelante, care a invocat presupusele încălcări ale organului de urmărire penală prin neinclusiunea în rechizitoriu a lui Jamous Bader în calitate de parte vătămată or, din materialele cauzei se atestă că la data de 09 noiembrie 2015 procurorul în Procuratura Botanica mun. Chișinău, Cociu Lilian a întocmit proces-verbal privind înlăturarea erorilor materiale, potrivit căruia cet. Jamous Bader a fost introdus în rechizitoriu, în calitate de parte vătămată de rând cu Jamous Badia.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate, prin care solicită încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în sumă de 500.000 lei în contul lui Jamous Bader a sumei de 1.906 euro, cheltuieli legate de zbor din Turcia în Republica Moldova și în contul lui Jamous Badia a sumei de 2.858 euro, cheltuieli legate de zbor din Turcia în Republica Moldova și cheltuieli legate de diagnosticarea spatelui la Centrul de Diagnostic German în sumă de 1.790 lei, instanța de apel a considerat că aceasta urmează a fi admisă parțial cu casarea sentinței în partea acțiunii civile privind încasarea prejudiciului material și moral.

Instanța de apel la încasarea prejudiciului moral a ținut cont de prevederile art. 1422, 1423, Cod civil, art. 219, 225 Cod de procedură penală, specificând faptul că unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că îndemnizația trebuie să prezinte o justă despăgubire, iar quantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu, și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor, și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

Privitor la volumul prejudiciului moral cauzat părților vătămate, instanța de apel a menționat, că deși este cert că acestea au suferit anumite prejudicii morale, totuși quantumul despăgubirii prejudiciului moral în mărime de 500 000 lei, solicitat de la inculpat este excesiv de mare, considerând echitabil quantumul prejudiciului moral spre încasare de la inculpat în folosul părții vătămate Jamous Badia cu titlu de prejudiciu moral suma de 20 000 lei și în beneficiul părții vătămate Jamous Bader

suma de 10 000 lei, apreciindu-le drept echitabile, suficiente și pasibile de a aduce satisfacție morală și capabilă să remedieze suferințele suportate de părțile vătămate.

Cu referire la capătul de cerere privind încasarea prejudiciului material în contul lui Jamous Bader a sumei de 1.906 euro, compus din cheltuieli legate de zbor din Turcia în Republica Moldova și în contul lui Jamous Badia a sumei de 2.858 euro, compus din cheltuieli legate de zbor din Turcia în Republica Moldova și cheltuieli legate de diagnosticarea spatelui la Centrul de Diagnostic German în sumă de 1.790 lei, instanța de apel a concluzionat de a respinge solicitările date ca fiind neîntemeiate or, cheltuielile din rapoartele prezentate de Agenția de Turism „Gold Travel” pe numele Jamous Badia și Jamous Bader nu conțin o descifrare detaliată a acestora, iar părțile vătămate nu au motivat și nici nu au probat necesitatea efectuării acestora, iar ceea ce ține de investigațiile efectuate de Jamous Badia la Centrul de Diagnostic German, de către apelanți nu au fost prezentate probe ce ar confirma necesitatea efectuării acestor investigații și că acestea ar avea o legătură cauzală cu vătămările corporale constatate prin rapoartele de expertiză medico-legale la ultimul și cauzate de către inculpat.

7. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, a declarat recurs ordinar avocatul Tabarcea Iurie care a invocat temei de recurs art. 427 alin. (1) pct. 6), Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivarea recursului invocând faptul că:

- instanța de apel nu a cunoscut despre existența încheierii Judecătoriei Chișinău din 31.05.2017 prin care s-a admis parțial demersul P-16 cu privire la aplicarea amnistiei față de inculpatul Hussain Naser fiind absolvit pe condamnatul Hussain Naser de pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată lui prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26.01.2017 pentru infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal cu executarea separată în continuare a pedepsei stabilite lui Hussain Naser prin sentința Judecătoriei Călărași din 29.04.2013 pentru infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal;

- instanța de apel urma să se expună asupra termenului în care inculpatul sa aflat în penitenciar pentru executarea pedepsei din data de 26.01.2017 până la 15.06.2017, fapt care a fost omis, termenul perioadei de timp din 26.01.2017 până la 15.06.2017 nu a fost inclus în termenul pedepsei ce urmează a fi executat, fiind inclus numai termenul reținerii inculpatului din 14.09.2015 până la 15.09.2015;

- acțiunea civilă admisă prin decizia din 26.01.2017 a fost complet executată, părțile vătămate au recepționat atât prejudiciul material cât și cel moral, fiind inadmisibilă încasarea dublă a prejudiciului.

8. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, invocând faptul că rejudecând cauza instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor apelantului, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate și probelor administrate pe caz.

Menționând faptul că afirmațiile recurentului că prin încheierea din 31.05.2017 inculpatul a fost absolvit de executarea pedepsei stabilită prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26.01.2017 această încheiere fiind în vigoare, nu corespund realității, deoarece prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12.12.2017, decizia din 26.01.2017 a fost casată, fiind dispusă rejudecarea cauzei în ordinea de apel, respectiv încheierea dată nu mai are putere juridică.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal constată că acesta este inadmisibil, din următoarele considerente.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că, recurentul a indicat ca temei pentru declararea recursului ordinar prevăzut art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, mai criticând decizia și în partea calculării termenului de ispășire a pedepsei, și admiterii acțiunii civile.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

Colegiul penal analizând textul deciziei contestate (f.d. 38-52 vol. III) în coraport cu motivele invocate de recurent, atestă că instanța de apel s-a expus argumentat și motivat asupra aspectelor contestate și în prezentul recurs ordinar, bazându-și just soluția privind admiterea apelului declarat de avocatul Burlacu Marcel în numele părților vătămate, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă,

fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal ține să menționeze faptul că argumentul recurentului precum că *„instanța de apel nu a cunoscut despre existența încheierii Judecătoriei Chișinău din 31.05.2017 prin care s-a admis parțial demersul P-16 cu privire la aplicarea amnistiei față de inculpatul Hussain Naser fiind absolvit pe condamnatul Hussain Naser de pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată lui prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26.01.2017 pentru infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal cu executarea separată în continuare a pedepsei stabilite lui Hussain Naser prin sentința Judecătoriei Călărași din 29.04.2013 pentru infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal”* este unul neîntemeiat din următoarele considerente.

După cum urmează din procesul verbal al ședinței de judecată din 27.03.2018 care a avut loc în instanța de apel, la cererea avocatului părților vătămate Burlacu Marcel a fost anexată la materialele cauzei încheierea Judecătoriei Buiucani din 31.05.2017, prin care a fost admis demersul Penitenciarului 16 cu privire la aplicarea Legii privind amnistia nr. 210 din 29.07.2016 față de inculpatul Hussain Naser (f.d. 30 Vol.III).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26.01.2017, inculpatul Hussain Naser a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal la 2 ani închisoare (f.d. 128-137 Vol.II), nefiind de acord cu decizia emisă la 28.03.2017 avocatul Burlacu Silviu în numele inculpatului Hussain Naser a declarat recurs (f.d. 182-183 Vol. II), prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12.12.2017 a fost admis recursul părții apărării, s-a casat total decizia instanței de apel din 26.01.2017 și s-a dispus rejudecarea cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată (f.d. 193-203 Vol. II). Totodată în perioada de timp când se examina în instanța de recurs cererea de recurs înaintată, de către Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) din 31.05.2017 cu participarea avocatului recurentului Burlacu Silviu, s-a emis încheierea prin care s-a admis parțial demersul Penitenciarului 16 cu privire la aplicarea Legii privind amnistia nr. 210 din 29.07.2016, prin care s-a absolvit condamnatul Hussain Naser de pedeapsa de 2 ani închisoare stabilită lui prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26.01.2017 pentru infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal, cu executarea separată în continuare a pedepsei stabilite lui Hussain Naser prin sentința Judecătoriei Călărași din 29.04.2013 pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1) Cod penal (f.d. 27-28, Vol. III).

În această ordine de idei, Colegiul penal subliniază că, având în vedere faptul că prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12.12.2017 a fost casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26.01.2017 la recursul părții apărării prin care inculpatului i s-a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, încheierea Judecătoriei Buiucani din 31.05.2017 prin care s-a admis demersul Penitenciarului 16 cu privire la aplicarea amnistiei față de inculpat nu mai produce efecte juridice.

Colegiul penal ține să menționeze faptul că era de obligația avocatului care a fost prezent în cadrul ședinței de judecată când s-a examinat demersul Penitenciarului 16 cu privire la aplicarea amnistiei față de inculpat, să informeze instanța de judecată asupra faptului că a depus recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel din 26.01.2017 care nu era irevocabilă și care la acel moment se afla spre examinare în cadrul instanței de recurs ordinar, care avea și competența legală de a aplica Legea nr. 210 din 29.07.2016 cu privire la amnistie.

Referitor la alegațiile recurentului precum că „*acțiunea civilă admisă prin decizia din 26.01.2017 a fost complet executată, părțile vătămate au recepționat atât prejudiciul material cât și cel moral, fiind inadmisibilă încasarea dublă a prejudiciului*” instanța de recurs le apreciază critic or, nu poate fi pusă în sarcina instanței de apel faptul că inculpatul a reparat benevol prejudiciul material și moral cauzat prin infracțiune în baza deciziei din 26.01.2017 care este casată, fără a ține cont de faptul că partea apărării a depus o cerere de recurs ordinar care era în proces de examinare. Prin urmare ținând cont de faptul că decizia instanței de apel din 26.01.2017 a fost casată total și cauza a fost trimisă la rejudecare, instanța de apel corect a examinat apelul prin decizia din 03.04.2019 și a soluționat și acțiunea civilă respectând întru totul exigențele art. 414 Cod de procedură penală, iar în cadrul executării se va lua în calcul ce și când este recuperat.

Este de remarcat faptul că acțiunea civilă a fost executată de către inculpatul Hussain Naser doar în scopul aplicării Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29.07.2016, aceasta fiind o cerință obligatorie, or în recursul declarat de către avocatul Burlacu Silviu în numele inculpatului Hussain Naser din data de 28.03.2017 acesta și-a manifestat dezacordul față de decizia adoptată, precum și față de acțiunea civilă care a fost admisă parțial, solicitând în acest sens casarea deciziei cu menținerea sentinței în vigoare (f.d. 182-183, vol. II) prin care acțiunea civilă a fost admisă în principiu.

Totodată instanța de recurs consideră necesar să sublinieze faptul că este de culpa inculpatului și a avocatului acestuia, faptul că nu s-au apreciat cu tactica de apărare, or aceștia au considerat oportun atât să conteste decizia instanței de apel cu recurs ordinar, precum și au acceptat aplicarea amnistiei în privința inculpatului fără a deveni hotărârea judiciară irevocabilă, fapt ce a generat ulterioarele neclarități și apariția încheierii Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 31.05.2017.

Cu referire la argumentul precum că „*instanța de apel urma să se expună asupra termenului în care inculpatul sa aflat în penitenciar pentru executarea pedepsei din data de 26.01.2017 până la 15.06.2017, fapt care a fost omis, termenul perioadei de timp din 26.01.2017 până la 15.06.2017 nu a fost inclus în termenul pedepsei ce urmează a fi executat, fiind inclus numai termenul reținerii inculpatului din 14.09.2015 până la 15.09.2015*” instanța de recurs ține să menționeze faptul că potrivit art. 469 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală „*la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea*

unor hotărîri, și anume computarea arestării preventive sau a arestării la domiciliu, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea hotărîrii de condamnare”. Prin urmare recurentul este în drept să se adreseze în instanța de judecată cu solicitarea de a include în termenul pedepsei perioada în care inculpatul s-a aflat în arest preventiv în baza deciziei din 26.01.2017 pentru executarea pedepsei.

Astfel, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, iar recursul ordinar este inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

10. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat urmează a fi declarat ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Tabarcea Iurie în numele inculpatului Hussain Naser, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Hussain Naser XXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **30 august 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor